

SZTÁRTETOVÁLÓ: GUIL ZEKRI, XOIL

A MAGYAR TETOVÁLÓ SZÖVETSÉG LAPJA

590 forint • 2012. január (141.)

M A G A Z I N

Tattoo

Címlaplány
**Heather
Moss**

Tattoo
Galéria

Tetováló
Horváth Csaba
Guil Zekri
XOil

Guil Zekri

A Németország negyedik legnagyobb városában, Kölnben működő Reinkarnation Tattoo & Piercing Stúdió igazi kultikus hely a tetoválás szerelmesei számára. Az izraeli származású Guil Zekri tulajdonában lévő szalonban számtalan neves vendégtetováló fordul meg, ám a különféle tetoválóexpókon már számtalan díjat begyűjtött Guil tehetsége sem lehet kérdéses, hiszen sajátos látásmódjának és kezűgyességének köszönhetően a vezető német tetoválóművészek közé sorolják.

Guil Zekri: – Nem volt könnyű a tetováláshoz vezető utam, főleg, hogy csak 29 évesen vágtam bele ebbe a szakmába. Előtte a zeneiparban próbálkoztam, és hogy azt finanszírozni tudjam, mellette mindenféle éttermi munkákat vállaltam. Persze még most is foglalkozom zenével... Egyébként Izraelben születtem, három évet töltöttem el a hadseregben, majd 1995-ben egy évre Ruandába utaztam, hogy az ottani menekülteken segítek. Ezután elköltöztem Izraelből Párizsba, ahol

filozófia és esztétika szakon szereztem diplomát, egyszóval festeni vagy rajzolni sohasem tanultam...

– Mi térített le végül a filozófuspályáról?

Guil: – Egy igazi metal arc vagyok, és amint azt te is tudod, sok metalosnak vannak tetoválásai. 17 vagy 18 évesen csináltattam meg a legelső tetkómat, amit aztán további minták követtek, és folyton zavart, hogy sokkal jobban meg tudtam volna rajzolni a tetoválásaimat,

mint az a művész, aki ezeket felvarrta rám. Persze ekkor még eszembe sem jutott, hogy tetoválóművész legyek, ez csak jóval később következett be, és az egész csak úgy megtörtént. Közben Párizsból Németországha költöztem, és az ország északi részén kezdtem el tetoválgatni, ma pedig itt tartok...

– A rokonaid gondolom nem reppeltek az örömtől...

Guil: – A családom mindent gyűlt az a tetoválással kapcsolatos. Egy zsidó családból

mást nem is lehet várni... De hát mit tehettem volna? Ma már persze büszkék rám és örülnek a sikereimnek.

– A tetoválás mellett ugye festesz is?

Guil: – Az a helyzet, hogy minden tetoválónak szüksége van arra, hogy más területeken is próbálkozzon, tágítsa a horizontját és máshonnan is merítsen ötleteket. Amúgy nemcsak festő vagyok, hanem zenész is, hiszen basszusgítáron és indiai szitáron játszom. Novemberben például stúdióba is vonultunk a progresszív rockot játszó bandámmal, az In The Living Roommal rögzíteni az új anyagunkat.

– Az általad üzemeltetett tetoválóstúdiónak meglehetősen jó híre van Európa-szerte...

Guil: – A Reinkarnationt négy évvel ezelőtt nyitottam, túl sok mindent nem tudok róla mondani azonkívül, hogy nagyon jó az itteni légkör, jó zenék szólnak, és öt művész dolgozik itt, akik nemcsak szeretik azt, amit csinálnak, de tisztelik is egymást. Lényegében ebben rejlik mindennek a titka. Mostanában amúgy nagyon sok vendégtetoválónk van, szeretjük az ezzel járó változatosságot, és az efféle újítások a klienseinknek is tetszenek.

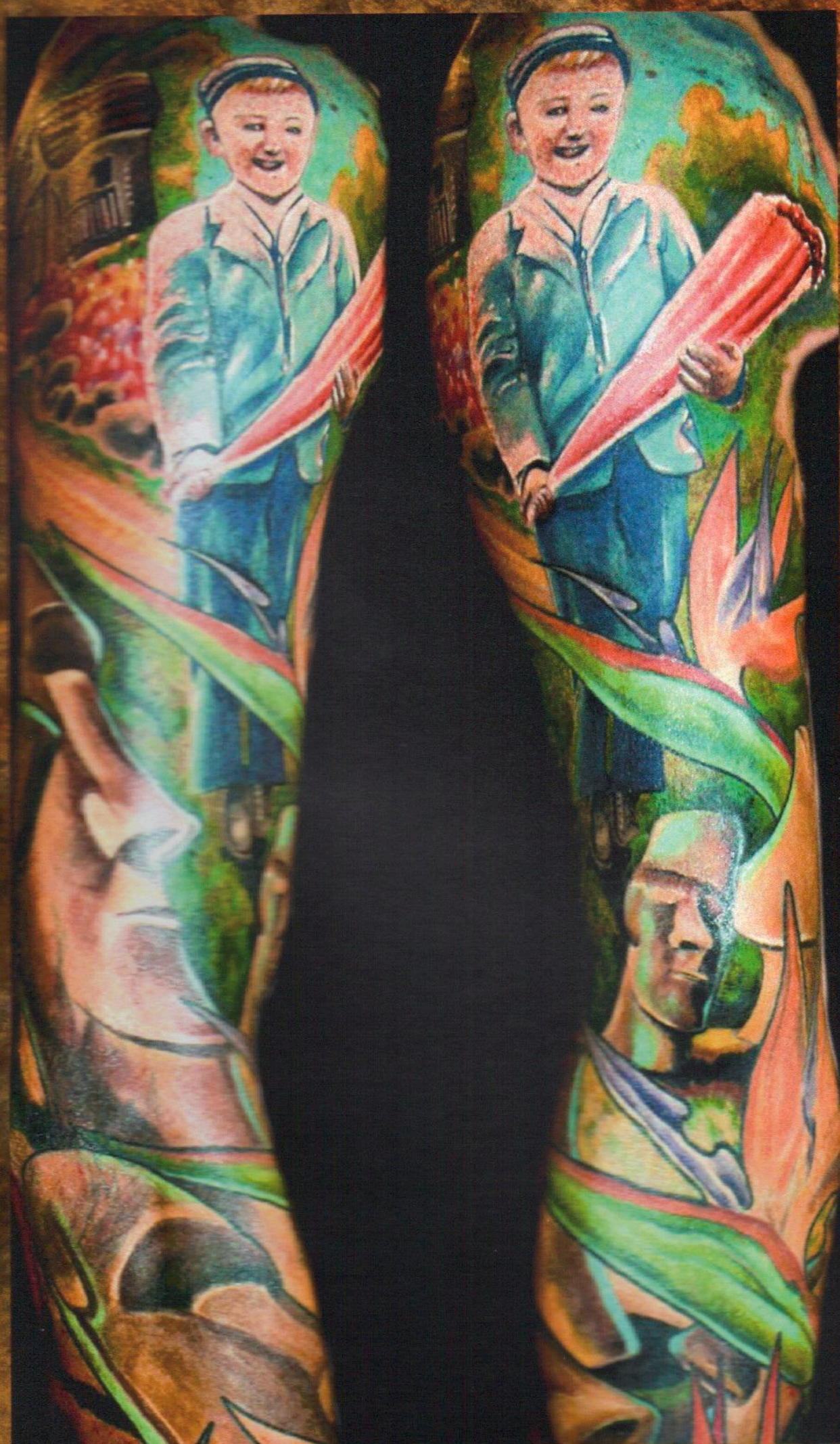
– Zenerajongóként szoktál zenét hallgatni munka közben?

Guil: – A zene elengedhetetlen dolog, zene nélkül tetoválni sem tudok. Sajnos azonban az ügyfeleink nem rakhatják be a saját zenéiket, mert a zene terén nem ismerek tréfát. Mindenféle dolgot hallgatok, a lényeg, hogy minőségi muzsika legyen, ha ez teljesül mindegy, hogy az Pink Floyd, Porcupine Tree, Opeth, Dead Can Dance, Kate Bush, Massive Attack, metal, rock vagy éppen '70-es évekbeli pszichedelikus zene. Bármilyen jöhet tehát, ami jó...

– Hogyan emlékszel vissza az életed legelső önállóan készített tetoválására?

Guil: – Az első tetoválásom borzasztó volt, saját magamra készítettem, és megpróbáltam szabad kézzel felrajzolni egy arcot a lábamra. Persze ez nem volt éppen a legjobb ötlet első tetoválásnak... Egyszer jó lenne lefedetni valamivel, talán pont Sárközi Zsolt lesz az, aki ezt megcsinálja? (nevet)

– Milyen műfaji vagy stílusbeli korlátok közé tudnád elhelyezni a munkáidat?

Guil: – Képtelen vagyok meghatározni a stílusomat, ez ugyanis egy meglehetősen nehéz kérdés. Mindenfélét szeretek tetoválni. Általában ez úgy kezdődik nálam, hogy fejben kitalálok valamit, majd csinálom róla egy vázlatot, azt azonban előre sohasem tudom, hogy a végén hogyan is fog kinézni a kész tetoválás. Azt hiszem, hogy amolyan fantasy, realista és kissé spirituális tetováló lehetek...

– A tetováláson belül kiket tekintesz a legfőbb mestereidnek?

Guil: – Rengeteg példaképem van, eleinte olyan művészek voltak rám hatással, mint Robert Hernandez, Guy Aitchison, Filip Leu és így tovább. Ma már nincsenek úgymond mestereim, mivel rengeteg óriási tetováló dolgozik a szakmában, és túl nehéz lenne bárkit is kiemelni közülük. Egyszerűen csak próbálom végezni a dolgomat, a saját fejem után megyek, és ez a legfontosabb az egészben.

– Ha bármelyik példaképedre tetoválnál, ki lenne az?

Guil: – Steven Wilson, a Porcupine Tree zenekar énekese. Az a fickó egy géniusz! Imádom a zenéjét, a gondolatait, biztosra veszem, hogy jó témát adna, amit kidolgozhatnék, tetoválás közben pedig szépen kifagathatnám, hogy a pokolba is tud kitalálni ilyen jó zenéket.

– Vajon miért érzik az emberek szükségét annak, hogy tetováltassanak magukra valamit?

Guil: – Ennek teljesen különböző okai lehetnek, függőségből és divatból éppúgy, mint kulturális indíttatásból, vagy éppen csak azért, mert szeretik a fájdalmat. Szóval ez abszolút változó.

– Végezetül milyennek látod a tetoválás megítélésének jelenlegi helyzetét?

Guil: – Manapság egyre többen készítenek nagyméretű tetoválásokat, teljes karos cuccokat vagy éppen a nyakukra valamit. Ez most egy amolyan trend. Ráadásul az emberek is alaposabban megválogatják azt, hogy kivel tetováltatnak, ami ugye jó dolog.

reinkarnationtattoos.com

www.myspace.com/guilzekri

www.facebook.com/guil.zekri

Bánfalvi Ákos